

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง ฉบับที่ ๘ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๘

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย
ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

หลอกลวงเพื่อนร่วมงานให้นำเงินไปร่วมลงทุนอันเป็นเท็จ

เรื่องดำที่ ๕๙๑๐๐๘๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๕๑๖๐

ผลคำวินิจฉัย ยกอุทธรณ์

การดำเนินการทางวินัย ต้นสังกัดดำเนินการเอง

ข้อเท็จจริง

ผู้ว่าราชการจังหวัดมหาสารคามได้รับรายงาน ว่า สถานีตำรวจภูธรเมืองได้ดำเนินคดีอาญากับผู้อุทธรณ์
ซึ่งรับราชการตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการอยู่ในขณะนั้น ในข้อหาร่วมกันกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน
และร่วมกันฉ้อโกงทรัพย์ จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
วินัยอย่างร้ายแรงกับผู้อุทธรณ์ในเวลาต่อมา จากการสอบสวนพยานหลักฐานต่างๆ เชื่อได้ว่า ระหว่างวันที่ ๒๔
มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ผู้อุทธรณ์ได้พุดชักชวนผู้เสียหายจำนวน ๑๑ รายให้นำเงินไปลงทุน
กับนาง ว. พี่สะใภ้ของตน โดยบอกว่าต้องการเงินลงทุนจำนวนมากเพื่อลงทุนค้าขายที่ตลาดคลองถม และเสนอ
ผลตอบแทนให้ในอัตราร้อยละ ๕ ต่อเดือน เป็นผลให้ผู้เสียหายหลงเชื่อและนำเงินมามอบให้หรือโอนเงินให้ผู้อุทธรณ์
โดยผู้อุทธรณ์รับไว้ ทั้งนี้ไม่ว่าผู้อุทธรณ์จะรับไว้เพื่อตนเองหรือรับในฐานะตัวแทนหรือลูกจ้างหรือในฐานะอื่นใด
ก็ตาม จากนั้นได้มีการตกลงจ่ายเงินผลประโยชน์ตอบแทนในอัตราสูงเป็นเครื่องล่อใจ โดยปกปิดข้อความจริง
ซึ่งควรบอกให้แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ไม่ได้้นำเงินไปประกอบกิจการใดๆ ที่จะได้ผลตอบแทนเพียงพอที่จะให้แก่ผู้ลงทุนได้
เช่นใช้วิธีนำเงินที่ได้จากผู้ร่วมลงทุนรายหลังมาหมุนเวียนจ่ายเป็นผลตอบแทนให้แก่ผู้ที่ลงทุนไว้ก่อน โดยไม่ปรากฏ
หลักฐานว่ามีการประกอบกิจการใดๆ เลย ผู้อุทธรณ์ไม่มีพยานหรือหลักฐานใดที่สามารถนำมาหักล้างข้อกล่าวหาได้
อีกทั้งผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นจำเลยในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๖๘/๒๕๕๘ ได้ให้การรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ ในความผิด
ฐานร่วมกันฉ้อโกงทรัพย์และร่วมกันกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน จึงเห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์
เป็นการกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติด้อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่เนื่องจากมีเหตุอันควรปรานีลดหย่อนโทษ
จึงเห็นควรลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมหาสารคาม โดยมติ อ.ก.พ. จังหวัด
พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดมหาสารคามจึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ

นอกจากนี้ ผู้เสียหายทั้ง ๑๑ ราย ได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับผู้อุทธรณ์
และพนักงานสอบสวนได้เป็นโจทก์ฟ้องผู้อุทธรณ์เป็นจำเลยในคดีอาญาต่อศาลจังหวัดมหาสารคาม ซึ่งเมื่อวันที่
๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ศาลจังหวัดมหาสารคามได้มีคำพิพากษาว่า ผู้อุทธรณ์มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๔๑ และพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. ๒๕๖๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๑๒
ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ โดยศาลพิพากษาให้จำคุก ๒ ปี ๖ เดือน และปรับ ๒๕๐,๐๐๐ บาท
โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี

คำวินิจฉัย

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องนี้มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องพิจารณา คือ ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดตามที่ถูกลงโทษหรือไม่ ในเรื่องนี้ปรากฏตามคำพิพากษาศาลจังหวัดมหาสารคามตามที่กล่าวมาข้างต้น ประกอบกับถ้อยคำของผู้เสียหาย ทั้ง ๑๑ รายที่ได้ให้ข้อเท็จจริงสอดคล้องกัน จึงฟังได้ว่าเมื่อระหว่างวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ผู้อุทธรณ์ได้พุดชักชวนผู้เสียหายทั้ง ๑๑ ราย ให้นำเงินไปลงทุนกับนาง ว. พี่สะใภ้ของตน โดยบอกว่าต้องการเงินลงทุน จำนวนมากเพื่อลงทุนค้าขายที่ตลาดคลองถมในมหาวิทยาลัยมหาสารคามและเสนอผลตอบแทนให้ในอัตราร้อยละ ๕ ต่อเดือน โดยผู้อุทธรณ์รู้อยู่แล้วว่าไม่ได้นำเงินไปลงทุนและไม่มีผลประโยชน์ตอบแทนสูงพอที่จ่ายให้แก่ผู้ร่วมลงทุน ตามที่หลอกลวง แต่ใช้วิธีนำเงินที่ได้จากผู้เสียหายมาหมุนเวียนจ่ายเป็นผลตอบแทน เป็นเหตุให้ผู้เสียหายทั้ง ๑๑ ราย หลงเชื่อและให้เงินแก่ผู้อุทธรณ์เพื่อไปลงทุนตามคำชักชวน ในช่วงแรกผู้เสียหายทั้ง ๑๑ ราย ได้รับผลประโยชน์ ตอบแทนจากผู้อุทธรณ์ ต่อมาเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๗ ผู้อุทธรณ์แจ้งว่าไม่สามารถติดต่อนาง ว. ได้ และนาง ว. ไม่นำเงินผลประโยชน์ตอบแทนมาให้ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถให้ผลประโยชน์ตอบแทนแก่ผู้เสียหายทั้ง ๑๑ ราย จึงมีการ ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองมหาสารคาม เพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้อุทธรณ์ จนมีการฟ้องคดี ต่อศาลจังหวัดมหาสารคาม ซึ่งผู้อุทธรณ์ในฐานะจำเลยได้ให้การรับสารภาพตามคำฟ้องและศาลได้มีคำพิพากษา เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ว่าผู้อุทธรณ์มีความผิดฐานฉ้อโกงและกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ และพระราชกำหนดการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๗ มาตรา ๔ และมาตรา ๑๒ ข้อนี้จึงเป็นที่ยุติว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำการฉ้อโกงทรัพย์และกักขังเงินอันเป็นการฉ้อโกง ประชาชนอันเป็นความผิดทางอาญา เมื่อผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการ สังกัดโรงพยาบาล ก. ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความเสียสละในการทำงานให้บริการแก่ผู้เจ็บป่วยโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ หรือความรังเกียจของอาการเจ็บป่วย จึงเป็นผู้ทำคุณประโยชน์ต่อสังคม วิญญูชนโดยทั่วไปในสังคมจึงให้ความนับถือ ยกย่อง และให้เกียรติมากกว่าประชาชนทั่วไป การที่ผู้อุทธรณ์มีความประพฤติที่ไม่ซื่อสัตย์สุจริต โดยอาศัยความรู้จัก คຸ້ນเคยหลอกลวงเพื่อนร่วมงานในโรงพยาบาล ก. ให้นำเงินไปร่วมลงทุนอันเป็นความเท็จเพื่อแสวงหาประโยชน์ โดยมีขอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ทำให้ผู้เสียหายทั้ง ๑๑ รายได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวนมาก การกระทำของผู้อุทธรณ์ตามข้อเท็จจริงดังกล่าว วิญญูชนโดยทั่วไปย่อมไม่สรรเสริญหรือเห็นว่าเป็นการกระทำ ที่ถูกต้อง หากแต่เป็นการกระทำที่สังคมรังเกียจอย่างยิ่ง กรณีนี้ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่ง หน้าที่ราชการ จึงเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิด วินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นความผิดตามที่ถูกลงโทษแล้ว และการที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมหาสารคามโดยมติ อ.ก.พ. จังหวัดมหาสารคามได้ลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการก็เป็นไปโดยเหมาะสมกับกรณีการกระทำผิดและ เป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมหาสารคามมีคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ จึงเป็นการออกคำสั่งที่ชอบ ด้วยกฎหมายแล้ว คำอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์